Lumi kalandjai: A kötélhíd

Egy mese a bátorságról: egy kicsi mormota harmadik napja ül a szakadék szélén, Lumi pedig rájön, hogy nem elég egyszer átmenni a hídon.

Azon a ködös délelőttön, amikor Lumi a hegyek közé ért, egy kötélhíd lógott két szikla között, magasan a szakadék fölött. Deszkák tartották meg kötelek, semmi más.

Lumi megállt a híd elején, és lenézett. A mélyben egy folyó fehérlett, olyan messze, hogy a hangját sem lehetett hallani.

A szél hol elült, hol nekifutott. Amikor nekifutott, egy felhő beúszott a szakadékba, és a híd közepe eltűnt benne.

A korlát tövében egy kicsi mormota kuporgott. A bundája poros volt, mintha régóta ülne ott.

„Te miért nem mész át?", kérdezte Lumi.

„Harmadik napja próbálom", felelte a mormota. „Odaát van a családom. De amikor rálépek, mozogni kezd."

Lumi megnézte a hidat. Tényleg mozgott. A szél belekapott, és a deszkák halkan összekoccantak.

„Én most átmegyek", mondta Lumi.

És átment. Nem nézett le, csak a következő deszkát nézte. Amikor a túlsó szikla köve volt a talpa alatt, megfordult.

A mormota még mindig ott kuporgott a másik oldalon, ugyanabban a tartásban.

Lumi visszaindult. Ez volt a nehezebb, mert most már tudta, mekkora a szakadék.

A deszkák hangosabbnak tűntek a talpa alatt. A kötél nyirkos volt a ködtől, és hidegen simult a tenyerébe.

Odaért, leült a mormota mellé a kőre, és nem mondta neki, hogy ne féljen.

Egy deszka. Aztán még egy.

„Egy deszka, aztán még egy", mondta. „Ennyi az egész. Nem kell az egészet egyszerre."

A mormota sokáig hallgatott. Aztán feltette az egyik mancsát az első deszkára.

Együtt indultak el. Lumi számolt hangosan, a mormota meg lépett.

A hetedik deszkánál a szél megrázta a hidat, és megálltak. Aztán mentek tovább.

A huszonharmadik deszkánál a mormota hirtelen előreszaladt, mert megérezte a másik oldal szagát.

Odaát három apró mormota bukkant elő a sziklák közül, és nekiugrottak. Egymás hegyén-hátán gurultak a fűben.

„Köszönöm, hogy számoltál!", kiáltott vissza a mormota a sziklák közül.

Lumi a híd végén álldogált, és megvárta, amíg elül a por.

A bátorság nem attól lesz nagyobb, hogy nem félünk, hanem attól, hogy valakinek hangosan számolunk, amíg át nem ér.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy féltél valamitől, de mégis megcsináltad? Mi segített?
2. Szerinted miért ment vissza Lumi a mormotáért, ha egyszer már átért?
3. Kinek tudnál te hangosan számolni, amíg átér valamin?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod:
mesemorzsak.hu/blog/mesek/fejleszto-mesek/lumi-kalandjai-a-kotelhid/